

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาการใช้โปรแกรมการจัดการอาการหิวแหว่ต่อลักษณะและความรุนแรงของอาการหิวแหว่ของผู้ป่วยจิตเวช โรงพยาบาลจิตเวชสระแก้วราชนครินทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบลักษณะและความรุนแรงของอาการหิวแหว่ในผู้ป่วยจิตเภท โรงพยาบาลจิตเวชสระแก้วราชนครินทร์ ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการจัดการกับอาการหิวแหว่ ข้อมูลที่ได้ได้ถูกวิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนของแบบประเมินลักษณะและความรุนแรงของอาการหิวแหว่สำหรับผู้ป่วยจิตเภทก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการจัดการอาการหิวแหว่สำหรับผู้ป่วยจิตเภท

ส่วนที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ อายุ ศาสนา สถานภาพสมรส

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน) (N=20)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	16	80
หญิง	4	20
อายุ		
18-29 ปี	6	30
30-39 ปี	10	50
40-49 ปี	3	15
50-60 ปี	1	5
ศาสนา		
พุทธ	20	100
สถานภาพสมรส		
โสด	8	40
คู่	7	35
หม้าย	2	10
แยกกันอยู่	2	10
หย่า/ร้าง	1	5

จากตารางที่ 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 80 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี โดยคิดเป็นร้อยละ 50 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ และมีสถานภาพโสด ร้อยละ 40

ตารางที่ 3 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน) (N=20)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	0	0
ประถมศึกษา	10	50
มัธยมศึกษา	8	40
อนุปริญญา/ปวส.	1	5
ปริญญาตรี	1	5
อาชีพปัจจุบัน		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	1	5
เกษตรกร	7	35
ค้าขาย	6	30
รับจ้าง	6	30
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ไม่มีรายได้	2	10
ต่ำกว่า 2,000 บาท/เดือน	10	50
2,000 - 5,000 บาท/เดือน	7	35
5,000 - 10,000 บาท/เดือน	1	5

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 50 รองลงมาคือมัธยมศึกษา ร้อยละ 40 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 40 ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือน คิดเป็น ร้อยละ 50

ตารางที่ 4 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ผู้ให้การดูแลเมื่อเจ็บป่วย ระยะเวลาในการเจ็บป่วยทางจิต จำนวนครั้งของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน) (N=20)	ร้อยละ
ผู้ให้การดูแลเมื่อเจ็บป่วย		
บิดา/มารดา	8	40
สามี/ภรรยา	7	35
บุตร	2	10
ตนเอง	1	5
ญาติพี่น้อง	2	10
ระยะเวลาในการเจ็บป่วยทางจิต		
1-5 ปี	13	65
6-10 ปี	5	25
11-15 ปี	2	10
จำนวนครั้งของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล		
1 ครั้ง	6	30
2 ครั้ง	11	55
3 ครั้ง	2	10
4 ครั้ง	0	0
5 ครั้งขึ้นไป	1	5

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผู้ให้การดูแลเมื่อเจ็บป่วยคือ บิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาคือ สามีภรรยา คิดเป็นร้อยละ 35 ช่วงระยะเวลาการเจ็บป่วยส่วนใหญ่คือ 1 - 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 65 และส่วนใหญ่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล 2 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนของลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วสำหรับผู้ป่วยจิตเภทก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการจัดการอาการหูแว่วสำหรับผู้ป่วยจิตเภท ตารางที่ 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วของผู้ป่วยจิตเภทจำแนกรายข้อและรายรวม ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการจัดการอาการหูแว่ว (N = 20)

ลักษณะและความรุนแรง ของอาการหูแว่ว	ก่อนการทดลอง (N=20)		หลังการทดลอง (N=20)		t
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
1. ความรู้สึกทุกข์ทรมานจากการมีอาการหูแว่ว	3.80	0.62	1.80	0.41	12.33**
2. ลักษณะของเสียงจากอาการหูแว่ว	3.70	0.73	2.15	0.59	7.81**
3. ความชัดเจนของเสียงจากอาการหูแว่วที่ได้ยิน	3.55	0.69	1.95	0.76	7.61**
4. ผลกระทบต่อการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นขณะที่มีอาการหูแว่ว	3.15	0.99	2.05	0.39	4.59*
5. การได้ติดต่อเสียงหูแว่ว	2.80	0.95	1.60	0.50	5.34**
6. ความดังของเสียงจากอาการหูแว่ว	2.80	0.62	1.50	0.61	7.26**
7. สูญเสียความสามารถในการควบคุมอาการหูแว่ว	2.65	0.49	1.60	0.60	6.84**
8. อาการหูแว่วทำให้วอกแวกและเสียสมาธิ	2.40	0.60	1.50	0.61	4.16*
9. การได้ติดต่ออาการหูแว่ว	2.25	0.72	1.25	0.44	5.63**
10. ความถี่ของเสียงจากการมีอาการหูแว่ว	1.80	0.70	1.25	0.55	2.97*
คะแนนรวม	28.90	3.39	16.65	2.06	14.23**

*p<.05 ; **p<.01

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วรายข้อก่อนการเข้ารับโปรแกรมมีค่าอยู่ระหว่าง 1.80 - 3.80 คะแนน โดยความรู้สึกทุกข์ทรมานจากอาการหูแว่วมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.80 คะแนน (S.D. = 0.62) รองลงมาได้แก่

ลักษณะของเสียงจากอาการหูแว่ว คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 คะแนน (S.D. = 0.73) และความชัดเจนของเสียงจากอาการหูแว่ว คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 คะแนน (S.D. = 0.69) ตามลำดับ โดยที่ความถี่ของเสียงจากการมีอาการหูแว่วมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.80 คะแนน (S.D. = 0.70) และคะแนนเฉลี่ยรวมทุกคำถามมีค่าเท่ากับ 28.90 คะแนน (S.D. = 3.39)

สำหรับคะแนนเฉลี่ยของลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วรายข้อ ภายหลังจากเข้ารับโปรแกรมมีค่าอยู่ระหว่าง 1.25 – 2.15 คะแนน โดยลักษณะของเสียงจากอาการหูแว่วมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.15 คะแนน (S.D. = 0.59) รองลงมาได้แก่ ความสามารถในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นขณะที่มีอาการหูแว่ว คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.05 คะแนน (S.D. = 0.39) และความชัดเจนของเสียงจากอาการหูแว่ว คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.95 คะแนน (S.D. = 0.76) ตามลำดับ ข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ การได้ติดต่ออาการหูแว่ว และความถี่ของเสียงจากการมีอาการหูแว่ว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันที่ 1.25 คะแนน (S.D. = 0.44, 0.55 ตามลำดับ) สำหรับคะแนนรวมเฉลี่ยของทุกคำถามมีค่าเท่ากับ 16.65 คะแนน (S.D. = 2.06)

เมื่อพิจารณาจากค่าสถิติ t ของแต่ละข้อคำถามพบว่า ความรู้สึกทุกข์ทรมานจากอาการหูแว่วมีค่าสถิติ t สูงสุดเท่ากับ 12.33 ($p < .01$) รองลงมาคือ ลักษณะของเสียงจากอาการหูแว่ว ค่าสถิติ t เท่ากับ 7.81 ($p < .01$) โดยที่ความถี่ของเสียงจากการมีอาการหูแว่วมีค่าสถิติ t ต่ำที่สุดเท่ากับ 2.97 ($p < .05$) ทั้งนี้เนื่องจากค่า p ของทุกข้อคำถามมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ที่ .05 จึงสามารถสรุปได้ว่า คะแนนลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วใน ทุกข้อคำถามภายหลังได้รับโปรแกรมการจัดการกับอาการหูแว่วมีค่าต่ำกว่าก่อนได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คะแนนรวมของลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วมีค่าสถิติ t เท่ากับ 14.23 ($p < .01$) และเนื่องจากค่า p มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ที่ .05 จึงสามารถสรุปได้ว่า คะแนนรวมของลักษณะและความรุนแรงของอาการหูแว่วภายหลังได้รับโปรแกรมการจัดการกับอาการหูแว่วมีค่าต่ำกว่าก่อนได้รับโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05